

Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, nowember 1996
lětnik 46

11

BOŽE SŁOWO ZA NAS

Hrono za měsac nowember namakamy w 2. lisće swj. Pětra na 3. stawje: „Po Božim slubjenju čakamy na nowe njebjesa a na nowu zemju, w kotrychž sprawnosć bydli.“

Ma swj. Pětr prawje? Čakamy my woprawdže na nowu zemju? Abo njeje wjele bóle tak, zo Smy rady na našej zemi žiwi, zo wisamy na swojim žiwjenju a zo sej jenož zrédkka pomyslimy na to, štož po tutym swěće přińdže?

W přenjeju sadže Swjateho pisma so praji, zo stwori Bóh njebjesa a zemju. To rěka, zo je wón Knjez nade wšitkim, štož widžimy, ale tež toho, štož njewidžimy. Čłowjek pak so Bohu njepodraduje a so wot njeho wotwobroci. My Smy hrěšni čłowjekoj, kotřiž su na tym wina, zo njeje naša zemja žadyn paradiz a žana zahroda Eden, kaž je ju Bóh stworił. A

tola wisamy na tutej zemi a na swojim žiwjenju.

Pola profety Jezaja namakamy na 65. stawje přeni raz słowo, w kotrymž Bóh nowe njebjesa a nowu zemju slubi. Tehdy džěše wo to, přinjesć židowskemu ludej nadžiju, kotraž přesahuje wšitke čerpjenja a wšitku nuzu. Židowski lud bě so z Babylonskeho wuhnanstwa nawrócił, tola njebě to nawróto do paradiza.

Hdyž Pětr swój list napisa, bě wěra do Božeje wěčnosti chětro popuściła. Wjele wěrnych bě mjenjenja, zo posmjerći ničo njepřińdže a zo mamy swoje žiwjenje na zemi poňnje wužiwać. Tež křesćenjo so prašachu: „Hdže wostanje tón slubjeny přichad Jezusa Chrysta?“ Někotři wučachu, zo je Chrystusowy hłowny nadawk był, nowu swobodu přinjesć, a zo wón njepřińdže k sudženju.

Přečiwo temu so Pětr wobaraše. Wón kruće do teho wěri, zo njeje tuta zemja ta jenička woprawdžitosć, ale zo budže w Božim nowym swěće sprawnosć knježić. Po nim je swj. Jan w swojim zjewjenju samsnu mysličku hišće jónu wobkrućił: „A ja widžach nowe njebjesa a nowu zemju. Přetož te přenje njebjesa a ta přenjeja zemja bě zašla.“

Što pak ma tuta bibliska wučba nam džensa prajić? Je wona něšto, štož bě prjedy jónu aktualne a so džensa njehodži do moderneho časa? Z takim nastajenjom bychmy Bože słowo swojim nahladam podradowali. Nawopak, runje džensa trjebamy wuhlad na nowe Bože njebjesa a na nowu zemju.

Naše žiwjenje je zachodne. Tole začuwamy kóždy kroč, hdyž džemy na kěrchow k rowam swojich přiwuznych. Bóh

je wěčný a wón dawa tym wěčne žiwjenje, kotřiž je přez Chrystusowu hnadu měć chcedža.

W našim žiwjenju je wjele njesprawnosćow. Z medijow zhonimy wo hrózbnych njeskutkach. Wjele z nich so njechłostaja. Ale Bóh je wěčný. Pola njeho njeje ničo zhubjene. Wón přińdže, sudzić žiwych a mrtwych. Před nim Smy my zamołwici za swoje žiwjenje.

Naša zemja so niči. Lěsy wotemrěwaja, powětr so kazy, zwěrjata so wutupja. Bóh pak chce nowu zemju a nowe njebjesa stworić, w kotrychž sprawnosć bydli. Tole rěka tež nadžija za cyłu přrodu, kotraž čerpi čłowjeskeho hrěcha dla.

Dokładnje njewěmy, kajki budže Boži nowy swět: Směmy pak so dowěrić Božej wěčneju sprawnosći a jeho hnadze.

Malink

Nastawk wo serbskim fararju

Nimo w našim časopisu „Pomhaj Bóh“ je so tež druhdže spominało na lětuše 150. narodniny Wukrančanskeho fararja Mateja Urbana. W Göttingenje wuchadźacy wědomostny časopis „Kirche im Osten - Studien zur osteuropäischen Kirchengeschichte und Kirchenkunde“ wěnowaše jemu 18-stronski přinošk.

Awtor nastawka „Peccator u.‘ and ‚Serbski Homer‘“, je uniwersitny profesor teologije na wotpočinku dr. Peter Hauptmann z Überlingena. Na solidne a přeswědčiwe wašnje ry-

suje wón žiwjenje a skutkowanje Mateja Urbana kaž tež jeho prócowanje wo serbskosć starolutherskeje wosady. Runje fararja Urbanowe zasadjenje za swój narod pak měješe tragiške scěhi. Razne antiserbske nastajenje cyrkwinskeje wyšnosće a wosadnych wučerjow běchu přičina, zo Matej Urban dočasnje na wuměnk woteńdže. Kak husto drje je so to hižo w serbskich stawiznach stało, zo Serb, zasadźujo so za swój narod, skónčnje zrezignowa, dokelž njeměješe hižo mocy, wojować přečiwo sylnišim,

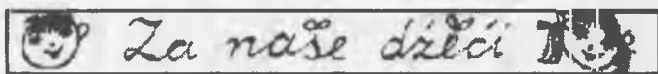
kiž wo serbstwo njerodža, je wědomje potupja abo je bjez wědomja spadnyć dadža. Tole so tež džensa hišće stawa a drje so dale stawać budže, dołhož budže serbstwo trać.

Nastawk wo Mateju Urbanu je hižo třeci z pjera prof. dr. Hauptmanna, kiž so zaběra ze stawiznamy ewangelskich Serbow. Přeni bě wěnowany serbskej bibliji a druhim symboliskim kniham ewangelskeje cyrkwe w serbskej rěči. Mjeztym je awtor lětsa nazymu zaso we Łužicy pobyl, zo by zběrał nowy material. Tuž směmy so nadžijeć na dalše jeho přinoški k serbskim ewangelskim stawiznam.

T. M.

Rowy na ewangelskim kěrchowje w Klětnom (pódla). W tutym rownišću wotpočuje 91 němskich mrtwych z druheje swětoweje wójny; z nich wostachu 28 njeznatych. Mortwym k wopomnjenju – žiwym k napominanju!
Foto: E. Bigonowa

Česak

Džensa sym za Was, lube dźeći, česak přihotowała. Nadźijam so, zo móžeće wšitke pjec prašenjow prawje wuhódać!

1	2	3	4	5

1. Muž, kotryž je Jezusa přeradził
2. Kraj, w kotrymž bydli wjetšina ortodoksnych křesćanow
3. Hora, na kotrejž dósta Mójzas 10 Božich kaznjow
4. Nan Leje a Rachele, přichodny nan Jakuba
5. Muž, kotryž je w kloštrje žiwy

Hdyž sće wšitko prawje wuhódali, dyrbiće jenož hišće pismiki E, U, A a E do swobodnych kašćikow zasadzić, a hižo maće česak wuhódany.

Wětošow. 104 kemšerjo přichwatachu njedźelu, dnja 8.9.96, na delnjoserbske kemše w Serbskej cyrkwi we Wětošowje. Wosebje zwjeselace běše bohate wobdźělenje ewangelskich a katolskich sotrow a bratrow z Hornjeje Łužicy. Běše to po loňšej „delno-serbskej namši“ druhi króć, zo so po 60lětnj přestawce we Wětošowskej wosadze zaso w serbskej rěči předowaše, wozjewi wosadny k. f. Klaus Lischewsky zhromadźenej wosa-

dže w svojich powitanskich słowach. Wón wuzběhny při tej składnosći, zo njebudže na tej njedźeli němskeje mše a zo su tež němscy wosadni namoľwjeni, so na serbskich kemšach wobdźělic. Předowanje měješe Juro Frahnow. Wětošow překwapi pak na tutej njedźeli z dalším serbskim zarjadowanjom: Hodzinu do zwonjenja na serbske kemše poswjeći so na Wětošowskim pohrjebnišću wopomnjenski kamjeň za delnjoserbskeho krajana, njeza-

byteho „molerja Błotow“ Wy-
lema Šybarja. Rjany zornow-
cowy kamjeň na rowje wumě-
ca ma dwurěčne napismo. Wo
njón postarała je so wosebje
dźěłowa skupina „Serbske
pomniki“. A na porok, zo tónle
„kamjeň přewulki je“, so kri-
tikarjej rjekny: „Zo njeby hižo
ničtómohł jón zaso wotstro-
nić“. Row Šybarja běše so mje-
nujcy po wotběženju wotpočo-
wanskeho časa zrunał a hakle
na požadanje wjacorych serb-
skich a němskich lubowarjow
Šybarjoweho wumělstwa kaž
tež wosadneho fararja Li-
schewského škitała a nětko zaso
dostojnje so pomnik ponowił.
Załožba za serbski lud, Laubag,
Domowinska skupina kaž tež
měšćanosta Wětošowa su wěc
skutkownje podpěrowali.

Tekst a foće: **W. Měškank**

*Wotuće, nětk hlós was woła,
stražnik z wysokeho stola,
njech wotući Jeruzalem!
Snadž wón přińdže na poťnocy
a hibnje njebiesow wšě mocy;
ach, běda tehdy zasparym!
Stań, stań, twój luby dže;
sej lampy zaswěće, halleluja!
So hotujće, wón ke kwasej dže!
tuž jeho z wěru zetkajće!*

*Cion styši, stražnik spěwa,
we wutrobje so jemu džiwa
a stawa zdobom ze spanja.
Přecel naš dže z njebies krasnje,
wón swěći so kaž slónco jasnje,
nětk schadza rjana zernička.
Ach, přińdž mój Jezuso,
če žadam wyše wšoh'. Hoziana!
My z lubosće nětk k wjeselu,
hlej, wšitcy džemy za tobu.*

Nicolai

Z cyrkwinskeho žiwjenja

13 lutherskich krajnych cyrk-
wjow w Němskej chce so klětu
z někak džewjeć mil hr na
projektach lutherskeho swěto-
weho zwjazka wobdźělic. Tute
projekty maja sobu dopomhać
k sprawnosći, čłowjeskim pra-
wam a měrliwemu rozrisanju
konfliktow na swěće.

Gerrit Noltensmeier rěka no-
wy krajny superintendent
Lippiskeje krajneje cyrkwe.
Wón je naslědnik Ako Haar-
becka, kotryž je so po 16 lětach
w tutym zastojnstwje na wotpo-
čink podał.

Ministerski prezident Baden-
Württembergskeje, Erwin
Teufel, je cyrkwe namoľwjał,
powěsć křesćanstwa čłowje-
kam jasnišo připowědać.

W krajnje wokoło Halle, Wit-
tenberga a Eislebena, hdžež je
wuchadzišćo reformacije, wu-
znawa so džensa mjenje hač
10 % ludnosće ke křesćanskej
wěrje.

Ewangelska cyrkej šleskeje
Hornjeje Łužicy ma 78 000 so-
bustawow, kotřiž słušeja do 72
wosadow.

27. němski ewangelski cyrk-
winski dzeń wotměje so wot
18. do 22. junija 1997 w Lip-
sku. Wočakuje so někak 120
000 ludži. Ewangelscy Serbja
budu tam wězo tež zastupjeni.
Wo tym budže so w přichodze
blišo rozprawjeć.

Jan Nali 1887-1945

Moje dopomnjenki na swětowu wójnu

(Kónc ze zašeho wudaća)

Doprédka na Verdun

W nocy so započa deščować, a tak trochu zmoknychmy. Wjeselimy pak so přez to, dokelž nam stódky měr kiwa. Wójna dołho wjace trać njemóže po tajkich zapusćenjach přerých dnjow a to nic jenož wokoło nas. Po cyłej Francoskej so wójna wjedže a wostaja wšudźom slědy zapusćenja. Knježerstwa jednotliwych statow budžeja tajki njezmyst dowidžeć a so dorozumja. Temu pak tak njeběše. Što jednory wopak rozumi, čehodla wójna nastawa ...

W Damvillers wostachmy někotre dny a wužiwachmy rjane a měrne hodžinki. Mějach tu staru službu, wukazy tam a sem nosyć. Mój towarš, wěsty Kowal ze Židzinoho pola Wojerec, so swěru za naju čelne derjeměće staraše. Nošeše wšelake wěcy k jědži. Jónu namaka nadobo tři pleca: To běše něšto za žołdk. Sym sotež druhdy na puć podať, namakať pak ničo njejsym. Husto su mje z chěže wuhnali. Po času knježeše porjad, dny wokołowahanja chěžu wot chěže so bórže minychu. Wyši wjednicy so za to postarachu, běše jich wjele w městačku w kwartěru.

So w městačku rozhlada wši, widžach mjez druhim starušku, kotraž nimale cyły dzeń před swojim domčkom sydaše a w nabožnych knihach čitajo so stajnje modleše. Snadž su so jeje modlitwy dopjelniše. Mějachmy za tajku pobožnu dušu wěstu sobuželność. Njeje za čłowjeka scyła tak lochko, na swojim městnje wostać, hdyž běchu wšitycy při wuzni domiznu wopuščili...

Wjesele nad rjanym kołom běše jenož krótko. Na druhim dzeń nazhonich njelubustronu tajkeho koła za wujězdźowanje. Z kołojezdny mjeje kompanije, z wěstym Pawlikom z Rownoho pola Slepoho, dóstachoj nadawk, po póstu jěć. Běše to daloki, hubjeny a horaty puć, wosebje hdyž so kóždy dzeń nimale dešč kidaše. Wjednik bataljona namaj při-

kaza, so kručě předpisaneho puća dzeržeć, zo njebychmoj Francozam zajětoj. Tež třělbu mējachmoj na chribjeće. Towarš Pawlik jědžeše rjenje, měješe džě wón derje připrawjene wojske koło. Moje pak njeběše za wojaka, ale za rjanu njedzělu k wjeselěmu wulětej. Tež spinadła njeměješe. Z hory dele dyrbjach hładac, zo je někak ze škornjami spinach. Hdyž běchmoj přez rěku Maas a wjes Sivry přejětoj a z hórki dele jědžechmoj, njemóžach swoje koło zdzeržeć. Zajědžech do wozoweje čěrje a padžech po dołhosći do blóćaneje luže a třělba zleca što wě kak daloko wote mnje. Jako stanych, přepytach najprjedy swoje stawy. Potom wobhladach sebjě sameho a pytach swoju třělbu. Mój towarš, ničo njepytny wši. bě mjeztym Bóh wě hdže wotjěť. Na rjedženje njebě žaneho časa. Šwiknych sona koło, a dale džěše. Jědžech pak nětko bóle pomatu z hórki dele...

Moje koło sym počas „zhubi“, dokelž mi wjace mjerzanja hač wjesela lubješe...

Pjenjezy mējachmy tehdom wšitycy. Wěsty Wels z Kulowa (hižo před lětami njebočički; podpěraše derje Serbow ze swojim kupnym domom) wobse-džeše motorske koło a jědžeše husto dozady do Metza, oficěram wšelake wobstarowaše. Wudžeržowachmy z nim dobre zwiski. Tak wobstarowaše wón nam sobu dobre krjepki, kotrež sebi potom na dołhich wječorach slódzec dachmy...

Nadběh pola Poell-Capelle

Njepřećel so njehibaše. Tež hewak knježeše čišina. Jenož naše čězke mjetaki minowčinjachu při wutřělach swojich minow tajku haru, zo zemja ržeše a čłowjek sebi mysleše, zo sopředpadnjemy... Nadobo přińdže wukaz na džěl bataljona, zo dyrbja z hrbje won a so na njepřećela walić, kotryž někajke sto metrow nam napřećiwu w derje skrućenych městnach ležeše. Běše tak zaraćeny, zo

njeběše skoro možno jeho přewinyc. Hdyž běchu naši mužojo wuskakali, započa njepřećel z tajkej třěleńcu mašinskich třělbow, kajkuž hač dotal zwučeni njeběchmy a kotruž čas žiwjenja njezabudu. Wuši zastupowašej nam. Kulki padachu tak husto kaž při najwjetšim krupobiću. Štož wonka stejese, padny a bu zranjeni. Štož ležeše, njemóžeše abo njemysleše wjace na stanjenje. Čakaše zwjetša, hač jeho smjertna kulka dosahnje. Najlěpši wuček w tajkich situacijach je pak přeco maćerka zemja była. Z městnami, hdžež třěleńca runje tak zle njezachadžeše, zwažichu so tehodla někotre wotdžěle z krótkimi skokami do bliskosće njepřećela. Woni pak so njejsu wjace wróćili.

Nadběh so njeporadzi...

Dołho njetraješe, wrjeskachu do našeje bliskosće. Hnydom přenju granatu sadžichu na kromu pola nas. Dwaj mužej z ordonancy ležešaj we swojej krwě a wudychašaj za krótki čas. Jenemu z njeju bě so wulka džera do wutroba wudrěta. Chych z nim pohladnyć. W samsnym wokomiku dóstach stork wot druheje granaty, kotraž zady nas rozleca. Cujach hnydom wulke bolosće a začuwach laćnosť. Zo pak sym zranjeny, njewědžach we wokomiku...

Tak ležach přeni wječor a noc w lacareće. Runjež so mi na kóžde wašnje hubjenje ležeše a přeco za dychom hrabach, džakowach so tola scicha swojemu Stworicelej za wopokazanu hnadu, zo je mje hišće raz před smjerću wuchował...

Bolosće z druhim a třecim dnjom přiběrachu. Dóstach wulku zymicu a wojowach mjez žiwjenjom a smjerću. Wosebje třeci dzeń hrožeše mi zadušenje.

Zadwělowach skoro. Prošach w nocy wo někajke wolóženje bolosćow a dóstach morfium. Wobzamknych swoje žiwjenje. Po krótkim času wobja mje hłuboki spar.

Wopisać so njehodži wjeselosć, hdyž rano jako z Božim dźiwom zaso wotućich...

Wotjězd do Němskeje

Wječor pozdže dojedžechmy do města Hamborna. Tu so čah rozdžěli. Połojca wosta tu, druhaja połojca jědžeše dale do Duisburga...

Po dwěmaj njedzělomaj so mi leženje we ložu wostudži. Chych stawać. „Lekar, jedyn Žid a dobroćiwý knjez, njechaše mi to dowolić dźiwajo na zymicu, kotraž njespada wase. Po nastajnym žěrjenju mi na krótki čas dowoli, zo smědžach stanyć. A hlej, tu zymica hładajcy spadowaše. Džakowach so swojemu Stworicelej za tajku dobrotu...

Z domizny mi pisachu, zo dyrbju, jeli někak možno, so bliže k domiznje wróćić. Mać chcyše mje rad wohladać. Boješe so stajnje, zo mje wjace žiweho njewohlada, dokelž běch do plucow zranjeny a wšelacy su na tajke zranjenje wumrěli...

13. januara 1915 rozžohnowach so z lubymi towaršemi a chorobnymi sotrami. Poslednišim podžakowch so za wopokazanu dobrotu. Nazhonich tu njenadžicy wěrnosć tukanja mojih sobutowaršow, zo jedna sotra, so za našim derjeměćom prašejo, jenož mojedla našu stwu wopytowaše... Jako so z njej rozžohnowach, prošeše mje njenapadnje a na wutrobu hnujace wašnje wo moju podobiznu. Dale měješe na mnje přóstwu, zo bych jej hdys a hdys pisať, runjež jenož kartka była. Tule přóstwu jej rad přilubich. Pozdžišo nastachu z kartkow dołhe listy hač na wosom stron. Smój sebi dołhe lěta pisať. Naju žedženje za zasowohladanjom njeje so dopjelnišo, dokelž chych měć Serbowku.

Hamborn wopuščiwši, dojedžech hišće do Duisburga, zo bych so z dobrymi ludźimi rozžohnował...

Běchmy štyrjo towaršojo, hdyž z Duisburga wotjedžechmy. Jedyn wulěze w Hannoverje. Jedyn běše Berlinjan a pokazowaše mi chěťre najslawněše městnosće hłowneho města Němskeje, wosebje kralowski hród, sejmownju, aleju dobyćerjow atd. Hdyž běše mi ↵

puć na Anhaltske dwórniško wopisał, mje wopuści. Běhach někotre hodžiny po dróhach a podach so potom na dwórniško, zo bych do Sokolcy (Falkenberg) wotjěł a tam stareho přečela z Čiska wopytał. Wón wopuści hnydom swoju službu a dowjedze mje přez Sokolcu do swjeho bydlenja. Přebychmoj někotre hodžiny hromadze we wjeseljej bjesadze. Wječor dojěždžech do Wojerec a za krótku hodžinu běch w domiznje – pola maćerje.

Praha (epd). Něhdyša škitna pinca w Praze služi nětkle Ewangelскеj cyrkwi Čěskich bratrow jako wosadne srjedziško. 300 sobustawow ličaca wosada w juhu wołtawskeje metropole je podzemske rumnosće za přeličene 120 000 hr přetwarić dała. Na financowanju je so tež Praske měščanske zarjadniško wobdžěliło, wobkrući cyrkwinske wjednistwo napřečo epd. Wyše teho pomhachu wukrajne partnerske wosady z darami.

Choćebuz. Kemšacu drastu Delnich Serbow, ale tež džěłansku a swjedžensku, k temu wěnc delnjoserbskich ludowych spěwow a cyrkwinskih kěrlušow kaž tež zhromadnu rejku předstaješe serbska folklorna skupina „Dundalija“ z Mosta w Serbskim muzeju w Choćebuzu před něhdže 30 wulce zajimowanymi rěčespytnikami z dwanaće europskich krajow, kotřiž so wot 25. do 28. septembra w Choćebuzu na mjezynarodnej wědomostnej konferency wo modernizowanju mjeńšinowych rěčow zetkachu. Tutu běše orga-

nizowała delnjoserbska wotnožka Serbskeho instituta, a wona so z wosebitym serbskim wječorkom w muzeju tež hnydom wo to postara, zo bych so wobdžělnicy z dobrym začišćom wo serbskej kultury domoj wróćili.

Tekst a foto: Měskank

Naše nowiny a časopisy před 100 lětami

Naš serbski muzej je nětko bohudžak z Draždžan do Budyšin na přinjeseny a na Budyskim tachantstwjje derje zachowany, doniž njebudže potom w nowym Mačićnym domje postajeny. Wón dyrbi so na kóždy pad w swojim cyłku, kajkiž bě w Draždžanach wustajeny, našemu Serbstwu zachować, a duž njech tola wšitcy lubi Serbja wšě te wěcy a předmjety, kotrež běchu zwoprědka jenož počćili, nětko našemu muzeju darja a tak chwalbu a česć našeho Serbowstwa sobu spěchujaja. Mnozy su to hižo tež činili a wuběrkej wozjewili; štož pak hišće njeje, njech to skerje lěpje čini.

Pomhaj Bóh, časopis ewangeljskich Serbow. Rjaduje Serbska předarśka konferenca. – Domowina-Verlag GmbH, Tuchmacherstraße 27, 02625 Bautzen. Redaktor a skazanki: sup. Siegfried Albert, Jerjowa 15, 02625 Budyšin, tel. 0359 1/481280. – Sadžba: Serbske Nowiny Budyšin, čísć: Serbska čišćernja tzwr w Budyšinje. – Wuchadža jónkróć za mjesac. Přinoški a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Nr. 1000 028 450, Kreissparkasse Bautzen, BLZ 85 550 000

Přeprošujemy

02.11. – sobota

15.00 hodž. wosadne popoždnje w Hodžiju (sup. Albert)

03.11. – 22. njedžela po Swjatej Trojicy

8.30 hodž. kemše w Minakale (farar na w. Feustel)

10.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje w Michałskej (sup. Albert)

w samsnym času Boža služba za džěci

13.30 hodž. kemše w Budestecach (sup. Albert)

06.11. – srjeda

14.30 hodž. wosadne popoždnje we Wochozach (sup. Albert)

10.11. – dopředposlednja njedžela w cyrkwinskim lěće

9.30 hodž. kemše w Barće (sup. Albert)

11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu (sup. Albert)

15.00 hodž. wosadne popoždnje we Łazu (sup. Albert)

16.11. – sobota

15.00 hodž. wosadne popoždnje w Delnim Wujězdze

17.11. – předposlednja njedžela w cyrkwinskim lěće

8.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach (farar Malink)

9.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Slepom (sup. Albert)

15.00 hodž. wosadne popoždnje w Nowym Měsće (sup. Albert)

20.11. – pokutny dzeń

11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu (farar Malink)

30.11. – sobota

14.30 hodž. wosadne popoždnje w Hrodzišću (sup. Albert)

01.12. – 1. njedžela w adwencie

9.00 hodž. němsko-serbske kemše ze zapokazanjom cyrkwinskih předstejićerjow w Budyšinje w Michałskej (farar Stolte, sup. Albert)

13.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach (sup. Albert)

Puć pola Holešowa.

Foto: A. W.